मुसळधार बर्फवृष्टीत चालणारा मुलगा

मार्गारेट के. आणि चार्ल्स एम. वेटरर

मराठी: अश्विनी बर्वे

मुसळधार बर्फवृष्टीत चालणारा मुलगा

मार्गारेट के. आणि चार्ल्स एम. वेटरर

मराठी: अश्विनी बर्वे

लेखकाची नोंद

मार्च १८८८ मध्ये, अमेरिकेच्या ईशान्य भागात तीन दिवस हिमवादळ घोंघावत होते. मुसळधार बर्फवृष्टीमुळे मेनपासून मेरीलँडपर्यंतची जमीन बर्फाने झाकली गेली. रस्त्यांवरील वाहतूक बंद झाली आणि मुसळधार बर्फवृष्टीमुळे शेकडो प्रवासी गाड्या अनेक दिवस अडकून पडल्या होत्या. ताशी ८० मैलांपेक्षा जास्त वेगाने वाहणाऱ्या वाऱ्याच्या झोतांनी खिडक्यांच्या काचा फोडल्या. कुंपणे, छप्परं आणि पाट्या उडून गेल्या, आणि झाडं व खांब कोसळले. आश्रयासाठी जमलेले हजारो पक्षी झुडपांमधून आणि इमारतींमधून बाहेर फेकले गेले. वारा, बर्फ आणि हिमवृष्टीच्या दाबामुळे मैलोन् मैल टेलिफोन आणि टेलिग्राफच्या तारा तुटल्य. शहरे आणि गावे, शेतं आणि कुटुंबं एकमेकांपासून तुटली. काही काळासाठी, वॉशिंग्टन, डी.सी. येथील सरकारचा उर्वरित देशाशी संपर्क तुटला. समुद्रात, सोसाट्याच्या वाऱ्यामुळे आणि लाटांमुळे असंख्य बोटींचे नुकसान झाले आणि त्यापैकी दोनशेहून अधिक बोटी बुडाल्या.

जेव्हा चक्रीवादळ आले तेव्हा मिल्टन डाउब १२ वर्षांचा होता. तो आणि त्याचे कुटुंब ब्रॉन्क्समध्ये राहत होते. काही वर्षांपूर्वीच ब्रॉन्क्स न्यूयॉर्क शहराचा भाग बनला होता. त्या वेळी, ब्रॉन्क्सच्या उत्तरेला मैलोन् मैल शेतजमीन पसरलेली होती आणि ते एक छोटे व्यावसायिक व निवासी केंद्र होते. डाउब कुटुंबाचे दोन मजली, लाकडी चौकटीचे घर १४५ व्या रस्त्यासमोर होते, जो एक रुंद कच्चा रस्ता होता. मिल्टन पाच भावंडांमध्ये सर्वात मोठा होता. त्याला एला आणि हॅना नावाच्या दोन बहिणी आणि मॉरिस व जेरोम नावाचे भाऊ होते.

ही मिल्टनची भयंकर वादळातल्या साहसी प्रवासाची कहाणी आहे. १८८८ सालचे या वादळाला हिमवादळ म्हणून ओळखले जाते.

सोमवार, १२ मार्च, १८८८

धाड!

त्या आवाजाने मिल्टन दचकून जागा झाला.

सोसाट्याच्या वाऱ्याने खिडकी उघडली होती. .

मिल्टन पलंगावरून उडी मारून उठला.

आणि त्याने पडदे बाजूला सारले.

त्याच्या चेहऱ्यावर हास्य उमटले.

बर्फ!

सर्वत्र बर्फ होता.

त्याने ते मॅपलच्या झाडावरून पाहिले

एक मोठी फांदी तुटली होती.

ती फांदी अंगणापलीकडे

वेड्यासारखी उड्या मारत होती.

मिल्टनने पटकन शाळेचा गणवेश घातला.

आणि तो धावत खाली गेला.

सर्व खिडक्यांवर बर्फ साचले होते.

हॉल आणि बैठकीची खोलीही अंधारी होती.

स्वयंपाकघरात आईने रॉकेलचा दिवा लावला होता.

सर्वजण नाश्ता करत होते.

अगदी बाळ जेरोम सुद्धा

तो त्याच्या उंच खुर्चीवर बसला होता.

"आई! तू मला का उठवलं नाहीस?" मिल्टनने विचारले.

साडेसात वाजले आहेत. आज मला शाळेला उशीर होईल.

"तू आज शाळेत जाऊ शकणार नाहीस," आई म्हणाली.

बघ, बर्फाची भिंत तयार होऊन तिने मुख्य दरवाजासुद्धा अडवला आहे.

"आज आपण सगळे घरीच थांबणार आहोत," त्याचे वडील म्हणाले.

त्या वादळात बाहेर जाणे अत्यंत धोकादायक ठरेल.

"आपल्याकडे भरपूर अन्न आहे,"
आई फ्रीज तपासत म्हणाली.

आपल्याकडे अजून थोडे दूध असते तर बरे झाले असते

"मी जाऊन दूध आणतो,"
मिल्टन म्हणाला.

"मूर्खपणा करू नकोस, मिल्टन!" त्याचे वडील ओरडले.

बघ, बर्फ आधीच दुसऱ्या मजल्यापर्यंत पोहोचला आहे.
तू त्यात गाडला जाशील.

पण मिल्टनने आग्रह धरला,

मी माझ्या स्नोशूज घालून जाऊ शकतो.

"आणि तुला स्नोशूज कुठून मिळतील?" त्याच्या वडिलांनी विचारले.

"आपण ते बनवू शकतो," मिल्टनने उत्तर दिले.

आजकाल शाळेत आम्ही अलास्का प्रदेशाचा अभ्यास करत आहोत

माझ्या भूगोलाच्या पुस्तकात स्नोशूजची चित्रे आहेत.

मला खात्री आहे की आपण स्वतःच स्नोशूजची
एक जोडी बनवू शकू.

आपण प्रयत्न करूया का, बाबा? प्लीज?

त्याचे वडील हसले. “ठीक आहे, बाळा. आधी तुझी लापशी खा,” ते म्हणाले.

मग आपण तुझ्यासाठी बर्फावर चालण्याचे बूट बनवण्याचा प्रयत्न करू.

नाश्त्यानंतर मिल्टन आणि त्याच्या वडिलांनी कामाला सुरुवात केली.

लाकडी पिंपाच्या कड्या, म्हणजेच लाकडाच्या पातळ पट्ट्या वापरल्या .

त्याने तार, मजबूत दोरी आणि

रोलर स्केटची जुनी जोडी

खालच्या भागासाठी वापरली.

रोलर स्केटमधून चाके काढली.

शेवटी, सुमारे दोन तासांच्या अथक परिश्रमानंतर,

स्नोशूज वापरून पाहण्याची तयारी केली.

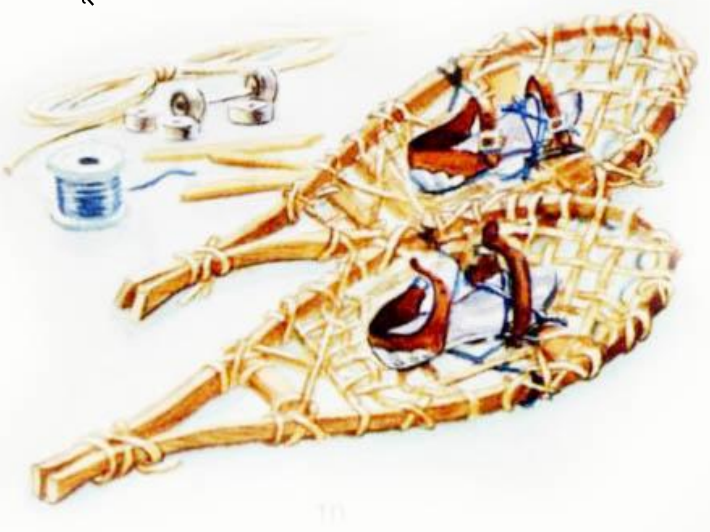

त्यानंतर, सर्वजण

वरच्या मजल्यावरच्या छोट्या बेडरूममध्ये जमले होते.

मिल्टनने स्वेटर आणि ओव्हरकोट घातला होता.

लोकरीची टोपी, मफलर आणि हातमोजे घातले.

बाबांनी त्याला त्याच्या पायांवर उभे केले

स्नोशूजचे पट्टे बांधायला मदत केली.

मग त्यांनी आपल्या मुलाच्या कमरेला दोरी बांधली.

ठीक आहे, मिल्टन. मी दोरी धरतो.

जोपर्यंत आपल्याला खात्री होत नाही

"तुझे स्नोशूज व्यवस्थित काम करत आहेत," तो म्हणाला.

जर तू बर्फात रुतू लागलास, तर मी तुला परत खेचून आणीन.

मग त्यांनी खिडकी उघडली.

जोरदार वाऱ्याने खोलीत बर्फ उडाला.

मुली किंचाळल्या.

आईने जेरोमला आपल्या शालीने झाकले.

मिल्टनने आपली टोपी कानांवर ओढून घेतली.

त्याचा मफलर त्याच्या चेहऱ्यावर होता.

त्याच्याकडे अलास्काच्या लोकांचं अंगरख्यासारखं काहीतरी –पार्का –असतं तर बरं झालं असतं, असं त्याला वाटलं.

त्याने पहिले पाऊल उचलले .

मग दुसरा, मग तिसरा.

त्याला आपले दोन्ही पाय दूर ठेवावे लागले.

नाहीतर, त्याने दुसऱ्या स्नोशूवर पाय ठेवला गेला असता.

आणि मग तो चालू शकला नसता.

मिल्टन बर्फात अनेक वेळा

खिडकीबाहेर वर-खाली चढला.

शेवटी, त्याच्या वडिलांनी होकारार्थी मान हलवली.

स्नोशूज उपयोगी पडत होते.

मिल्टनने त्याच्या पोटाभोवती बांधलेली दोरी सोडली.

त्याच्या वडिलांनी त्याला एक स्लेज दिली

ज्यावर एक लाकडी पेटी बसवण्यात आली होती.

"रस्त्यावरचे फलक बघ, म्हणजे तू हरवणार नाहीस,"

"कृपया काळजी घे," त्याची आई म्हणाली.

मिल्टन जोरदार वाऱ्याच्या दिशेने झुकला.

तो स्नोशूज घालून अंगण ओलांडून गेला.

मग तो बागेच्या कुंपणावरून पलीकडे गेला.

वाऱ्याने काही ठिकाणी रस्ता मोकळा केला होता.

रस्त्यावर बर्फ दिसत होता.

अनेक ठिकाणी मिल्टनला बर्फाच्या टेकड्या चढाव्या लागल्या.

काही प्रवाह हिमनगांसारखे कठीण होते.

काही लोक त्याच्या पायाखाली थरथर कापत होते.

वाऱ्याचे अधूनमधून येणारे झोत

पडलेला बर्फ गोळा करत होता आणि मध्येच तो

पुन्हा हवेत फेकत असत.

जेव्हा हे घडले, तेव्हा मिल्टनला काहीही दिसत नव्हते.

तेव्हा त्याच्याभोवती फक्त पांढरा बर्फच फिरत होता.

तो ज्या घरांजवळून जात होता,
ती त्याला जवळजवळ ओळखताही येत नव्हती .

बर्फात सगळं काही खूप वेगळं दिसत होतं.

सर्वत्र बर्फाचे कण लटकत होते.

मिल्टन त्या ठिकाणी पोहोचला जिथे त्याला जाणवले

माईक ॲशने एक किराणा दुकान चालवायला हवं होतं.

सुरुवातीला त्याला दुकान सापडले नाही.

दुकानाचा फलक वाऱ्याने उडून गेला होता.

आणि त्याची दारे व खिडक्या बर्फाने झाकलेल्या होत्या.

मग तो बर्फाच्या ढिगाऱ्यावर चढला

आणि त्याने खिडकीवर थाप मारली

ॲश कुटुंबाचा फ्लॅट दुकानाच्या वर होता.

मिल्टनने उडून जाणे टाळले

त्याने खिडकीची कड पकडली.

श्री. ॲश यांनी खिडकी थोडी उघडली.

"मिल्टन! या वादळात तू काय करतो आहेस?"
मिस्टर ॲश ओरडले.

"तुम्ही इथे कसे आलात?" श्री. ॲश यांचा मुलगा,
मायकी, याला जाणून घ्यायचे होते.

"माझ्या आईला दूध पाहिजे आहे, मिस्टर ॲश,"
मिल्टन हसत ओरडला.

मिकी, तुला माझे स्नोशूज आवडले का?

किराणा दुकानदार म्हणाला, "मिल्टन, आज ताजे दूध नाही."

मिल्टनने त्याला पन्नास सेंट दिले.

श्री. ॲश दुकानात खाली गेले.

तो दुधाचे पाच कार्टन घेऊन परत आला.

मायकी खिडकीतून बाहेर वाकून पाहू लागला.

त्याला मिल्टनचे स्नोशूज अधिक जवळून बघायचे होते.

तात्काळ, मिस्टर ॲशने मायकीला परत खेचले.

आणि खिडकी बंद केली.

मिल्टनने आपला मफलर चेहऱ्यावर ओढला
आणि घराच्या दिशेने निघाला.

वरच्या मजल्यावरील खिडकीतून
पाहत असलेला एक शेजारी ओरडला,

बाळा, मी तुझ्याकडून थोडे दूध विकत घेऊ का?

मिल्टनने त्याला दुधाचा डबा दिला.

त्याने दहा सेंट मागितले, पण त्या बाईने आग्रह करून
त्याला पंचवीस सेंट दिले.

मग दुसऱ्या शेजाऱ्याने त्याला बोलावले.

मग तिसरा.

लवकरच मिल्टनने दुधाचे सर्व कार्टन विकून टाकले.

त्याने बर्फावर चालण्याचे बूट घातले आणि तो श्री. ॲशच्या दुकानात परत जाऊन दुधाचे आणखी काही कार्टन विकत आणले.

पण मग, जवळजवळ प्रत्येक घरातून लोक दूध विकत घेण्यासाठी ओरडू लागले.

तो त्याची स्लेज ॲशच्या दुकानाकडे परत ओढत असताना,

मग मिल्टनने आपल्या मनात अलास्कातील कुत्र्यांचे चित्र रेखाटले.

त्याला वाटले, की कदाचित तो आणि त्याचे वडील मिळून कुत्र्यांसाठी एक गाडी बनवू शकतील.

जेव्हा तो दुकानात परत आला,

मग त्याने डबाबंद दुधाचा एक पूर्ण कार्टन विकत घेतला.

त्याने लोकांनी दिलेले पैसे वापरले.

त्याने ते सर्व दूध इतर शेजाऱ्यांना विकले.

तोपर्यंत परिसरातील अर्ध्या मुलांनी त्याचे स्नोशूज पाहिले होते
आणि ते त्यांचे कौतुक करत होते

त्याबद्दल विचार करून मिल्टन हसला .

लोकांना किती आश्चर्य वाटेल

जर तो कुत्र्यांच्या गाडीवर बसून आला असता.

त्याने स्वतःला असे समजले

शेजारच्या सर्व कुत्र्यांसोबत वादळात बाहेर होता.

आणि उर्वरित जगभरात बर्फ पडत होता.

तेवढ्यात कारखान्यात दुपारची शिट्टी वाजली.

मिल्टनला आश्चर्य वाटले.

तो सुमारे दोन तासांपासून बाहेर होता.

पण त्याला याबद्दल काहीच कल्पना नव्हती.

त्यानंतर तो लगेच घराकडे निघाला.

त्याच्या कपड्यांना बर्फ घट्ट चिकटले होते.

वाऱ्याने उडवलेल्या बर्फाच्या कणांनी त्याला झोंबले आणि त्याचे डोळे व नाक लाल झाले.

थंडीमुळे त्याच्या पायाची बोटे दुखू लागली.

पण मिल्टन मात्र, स्नोशूज घालून आपली स्लेज ओढत घरी जाताना खरंतर खूप आनंदी होता.

मिल्टनच्या वडिलांनी त्याला बेडरूमच्या खिडकीतून घरी परत यायला मदत केली.

"तुला एवढा उशीर का झाला?" त्याने विचारले.

"आम्हाला तुझी खूप काळजी वाटत होती,"
त्याची आई म्हणाली.

"मला माफ कर, आई. मी सगळ्या शेजाऱ्यांसाठी दूध आणलं होतं," मिल्टन म्हणाला.

मग त्याने आपल्या खिशातून नाणी आणि नोटा बाहेर काढल्या.

"मिल्टन, तू लोकांकडून दुधाचे किती पैसे घ्यायचास ?"
त्याच्या आईने विचारले.

"दहा सेंट," मिल्टन म्हणाला.

पण लोकांनी मला प्रेमाने अधिक पैसे दिले.

दुपारच्या जेवणानंतर मिल्टनने पुन्हा बाहेर जाण्याची इच्छा व्यक्त केली..

"खरं सांगायचं तर, आई, मी फार दूर जाणार नाही," तो म्हणाला.

आज सकाळी मला खूप मजा आली.

अजून बऱ्याच लोकांना दुधाची गरज लागेल.

बाबा, ह्या स्नोशूजसोबत मी सुरक्षित राहीन.

बाबांनी आईकडे पाहिले.

"ठीक आहे," एका मिनिटानंतर बाबा म्हणाले.

स्नोशूज चांगले उपयोगी पडले आहेत असे दिसते.

पण अंधार पडण्यापूर्वी घरी परत ये.

संध्याकाळी पाचच्या आधी.

"मिल्टन, तू हे घाल," आई म्हणाली.

मग आईने त्याला लोकरीच्या मोज्यांच्या तीन जोड्या दिल्या.

बर्फामुळे तुझ्या पायांना इजा होऊ नये, अशी माझी इच्छा आहे

त्या सगळ्या मोज्यांवर पाय बसवण्यासाठी मिल्टनला त्याच्या वडिलांचे जुने बूट घालावे लागले.

मग मिल्टन पुन्हा खिडकीतून बाहेर हिमवादळात गेला.

त्याच्या कल्पनेत, त्याला असे वाटले की तो अलास्कामध्ये परत आला आहे.

तीन वाजेपर्यंत मिल्टनने मिस्टर ॲशच्या दुकानातील सर्व दूध विकत घेऊन विकले होते

मग त्याने विलिस ॲव्हेन्यूवर चार ब्लॉक दूर असलेल्या रोचच्या किराणा दुकानापर्यंत चालत जायचे ठरवले.

वाटेत मिल्टनला रिकाम्या घोड्यांनी ओढलेल्या गाड्या आणि रथ दिसले.

सर्व वाहने बर्फात गाडली गेली होती.

रस्त्यावर लोंबकळणारा तुटलेला टेलिग्राफचा खांब टाळण्यासाठी त्याने वेगळा मार्ग निवडला.

त्याला प्रश्न पडला – अलास्कातील लोकांना त्यांच्या एकट्याच्या प्रवासात कधीकधी धोक्याचा सामना करावा लागत नाही का?

त्यांना लांडगे आणि ध्रुवीय अस्वलांपासून सावध राहावे लागेल का?

रोचचे किराणा दुकान बर्फाने झाकलेले होते.

आपल्या अपार्टमेंटच्या खिडकीबाहेर मिल्टनला पाहून

पण त्याने त्याच्या किराणा दुकानातून दुधाचा एक मोठा डबा आणला आणि तो मिल्टनला दिला.

मिल्टन बर्फावरून आपली स्लेज ओढत असताना,

त्याला जाणवले की त्याचा उजवा स्नो शू थोडा सैल झाला आहे.

त्याच्या काही तारा तुटल्या होत्या.

त्याने त्या तुटलेल्या तारा बर्फासारख्या थंड बोटांनी पिळल्या.

त्याने दुधाचा संपूर्ण डबा विकून संपवायचे ठरवले .

आणि मग त्याचे स्नोशूज तुटण्यापूर्वी तो घरी जाईल.

मिल्टनने दुधाचा शेवटचा डबासुद्धा विकला.

तेव्हा तिसऱ्या मजल्यावरील खिडकीतून एका स्त्रीने त्याला हाक मारली.

"मुला," ती बाई म्हणाली, "माझ्यासाठी औषधांच्या दुकानात जाशील का?"

माझे पती आजारी आहेत. त्यांना औषधाची नितांत गरज आहे.

मग त्या बाईने कागदाची एक चिठ्ठी आपल्या कपड्यांच्या क्लिपमध्ये अडकवून खाली फेकली.

ती हवेत गरगरली पण मिल्टनने तिला पकडले.

ते डॉक्टरांनी दिलेले औषध होते.

तो स्वतःशीच म्हणाला, औषध दिल्यानंतर मी सरळ घरी जाईन.

"थांब," ती बाई म्हणाली.

मी तुला थोडे पैसे देईन.

पण मिल्टनने पैशांची वाट पाहिली नाही.

त्याने आपल्या तुटलेल्या स्नोशूजचा विचारही केला नाही.

तो थेट मॅकेनच्या औषधांच्या दुकानाकडे गेला.

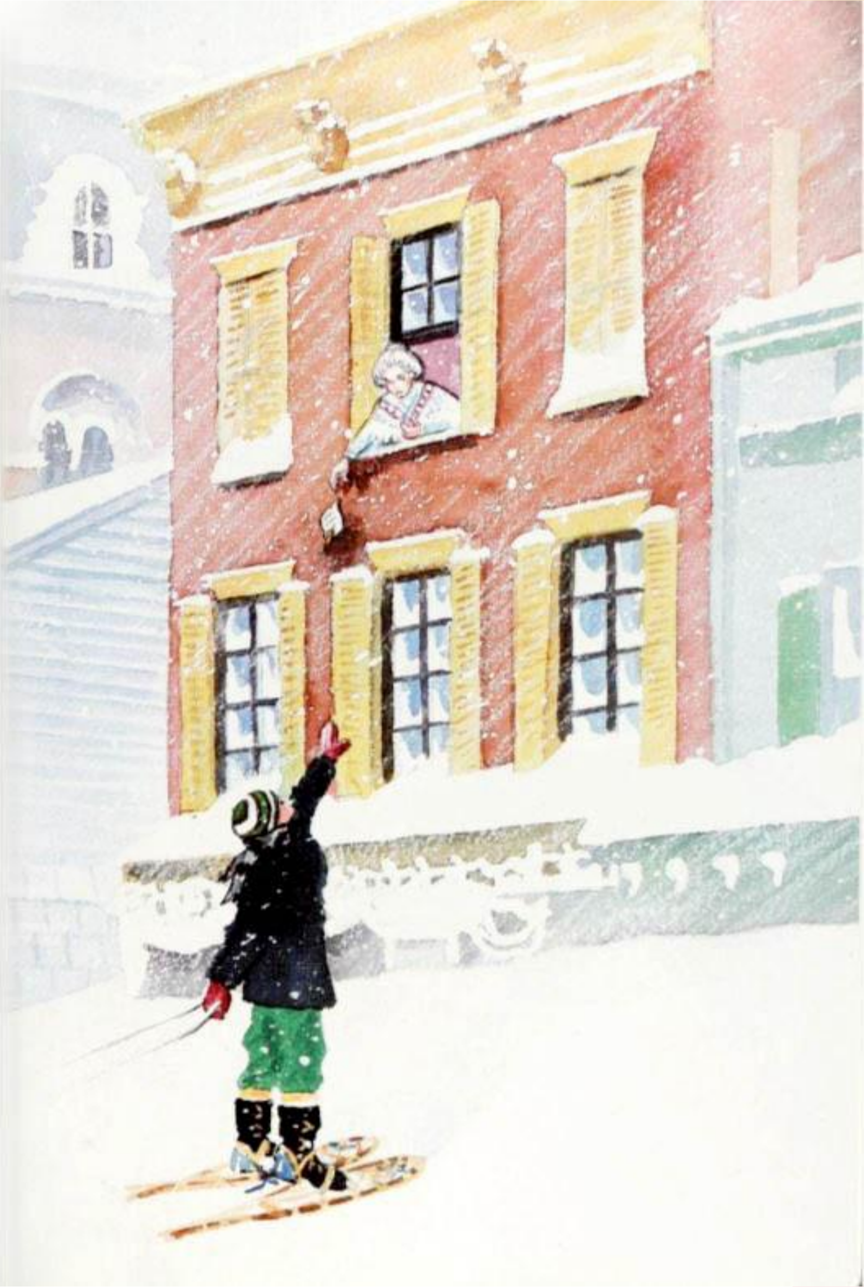

दुकानाच्या वरच्या मजल्यावरील अपार्टमेंटच्या खिडकीतून मिल्टनला डोकावताना पाहून श्रीमती मॅककेन दचकल्या.

मग तिने तिच्या नवऱ्याला फोन केला. त्याने औषधाची चिठ्ठी घेतली आणि तो पटकन दुकानात गेला.

थोड्याच वेळात, तो एक लहान पाकीट घेऊन परत आला.

"ते शक्य तितक्या लवकर आजारी माणसापर्यंत पोहोचवा," त्याने आग्रह केला.

"त्याची किंमत किती आहे?" मिल्टनने विचारले.

"कोणताही खर्च नाही," श्री. मॅककेन यांनी उत्तर दिले.

अशा वादळात बाहेर पडणाऱ्या कोणालाही औषधांसाठी पैसे द्यावे लागत नाहीत

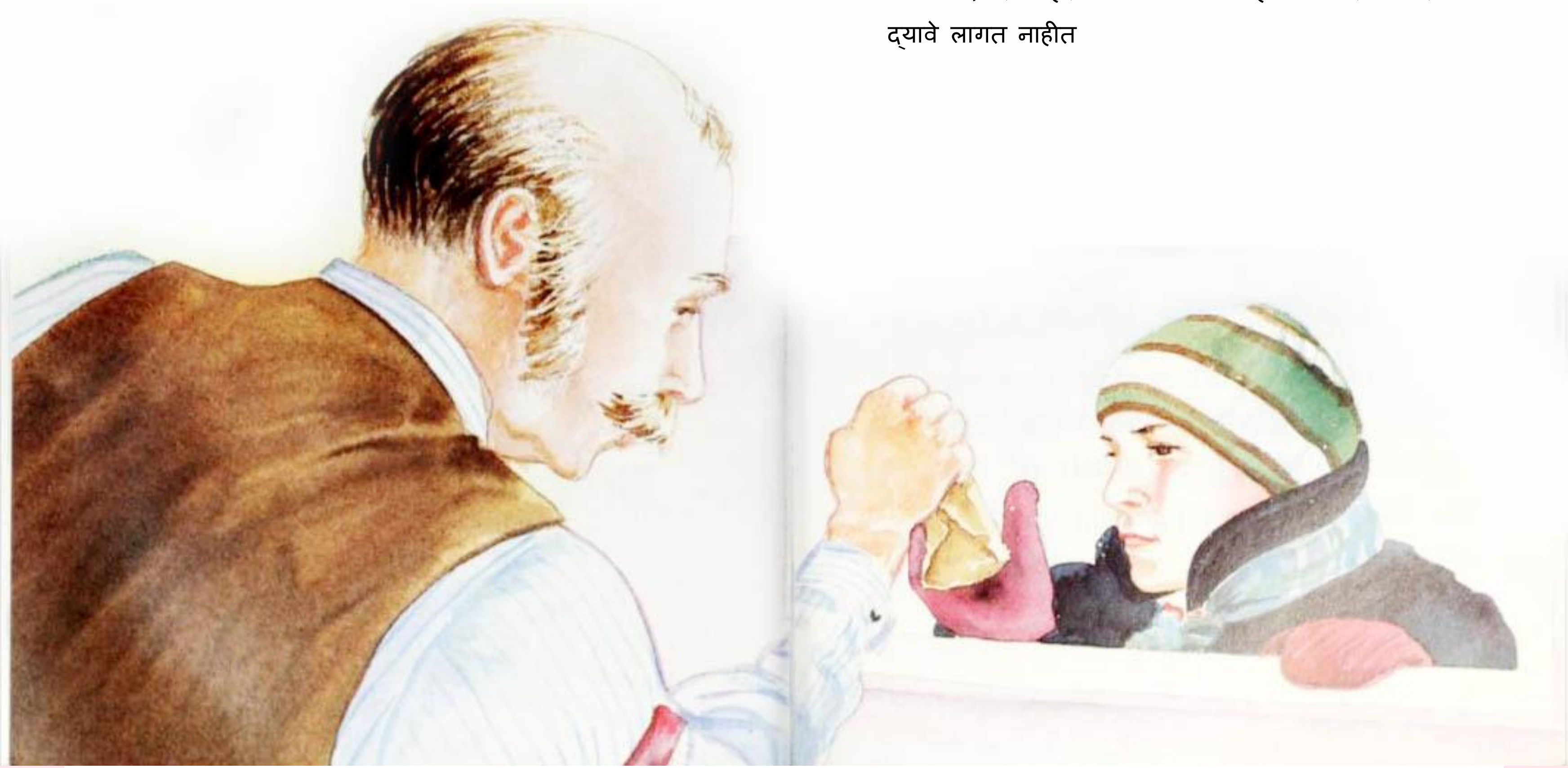

मिल्टन त्या बाईच्या घरी परत गेला.

त्याला जाणवले की त्याचा उजवा स्नोशू पुन्हा सैल झाला आहे.

त्याची आणखी एक तार तुटली होती.

आता मला घरी जायला पाहिजे , असा त्याने अस्वस्थपणे विचार केला.

स्नोशूजशिवाय, मी डोक्यापर्यंत बर्फात रुतू शकतो.

मी बर्फाच्या ढिगाऱ्यातही गोठून जाऊ शकेन.

ज्या महिलेच्या पतीला औषधाची गरज होती, ती मिल्टनची वाट पाहत

त्या बाईने दोरीने एक पेटी लटकवली, जेणेकरून मिल्टन औषध वर पाठवू शकेल.

"औषधाची किंमत किती होती?" बाईने विचारले.

"किंमत नाही," मिल्टन ओरडला.

खालच्या अपार्टमेंटमधील एका महिलेने खिडकी उघडली.

"बाळा," ती गयावया करत म्हणाली, "माझ्यासाठी दुकानात जाशील का? आपल्या घरात खायला काहीच नाही."

ठीक आहे, मिल्टनने विचार केला.

मी या बाईसाठी जेवण घेऊन जाईन आणि मग माझ्या घरी जाईन.

मिल्टनने खरेदीची यादी आणि पैसे घेतले.

तो रोचच्या दुकानात परत गेला.

त्याने आपला मफलर अशा प्रकारे बांधला होता की फक्त
त्याचे डोळेच दिसत होते.

तरीही, तो बर्फाच्या लाटा ओलांडत असताना,
बर्फाचे कण मफलरमध्ये उडून आले.

त्यांनी त्याच्या नाकावर आणि गालांवर हल्ला केला.

त्याने त्या स्त्रीचा आणि तिच्या आजारी पतीचा विचार केला.

त्यांना अन्नाचीही गरज लागेल का?

"कृपया हे एका महिलेसाठी मागवा," मिल्टन म्हणाला.

आणि, मिस्टर रोच, तुम्ही माझ्यासाठीही तीच ऑर्डर कराल का?

जेव्हा मिल्टनने किराणा सामान पोहोचवले,

मग त्या बाईने त्याला उरलेले पैसे तिच्याकडे ठेवायला सांगितले.

"धन्यवाद," मिल्टन म्हणाला.

दुसरी पिशवी वरच्या मजल्यावर राहणाऱ्या बाईसाठी आहे.

तिला सांगा की तिचा नवरा लवकर बरा व्हावा अशी माझी इच्छा आहे.

"देव तुझं भलं करो, बाळा," ती स्त्री म्हणाली.

तोपर्यंत चार वाजले होते.

मिल्टनने घाईघाईने घरी जाण्याचा प्रयत्न केला.

पण आता त्याचे दोन्ही स्नोशूज डगमगत होते.

डाव्या बाजूच्या काही तारा तुटलेल्या होत्या.

तो त्यांना परत फिरवू शकत होता.

पण त्याचा उजवा स्नोशू तुटत होता.

त्याने शक्य तितक्या हळुवारपणे त्यावर पाय ठेवला.

लवकरच त्या अवघड पावलांमुळे त्याचे पाय दुखू लागले.

मग झाडावरून एक गोठलेला पक्षी खाली पडला.

आणि ते त्याच्या खांद्यावर पडले.

मिल्टन त्याच्या उजव्या स्नोशूवर जोरात आदळला.

आपली पावले कायम ठेवत उडी मारली.

त्यामुळे दुसरी तार तुटली.

अचानक मिल्टनला भीती वाटली. तो पूर्णपणे एकटा होता.

संपूर्ण वादळात त्याला बाहेर दुसरे कोणीही दिसले नव्हते.

जर तो बर्फाच्या ढिगाऱ्यात बुडून नाहीसा झाला तर?

तो तिथे होता हे कोणाला कळणारही नाही.

वाऱ्याच्या जोरदार झुळकेने पडलेल्या बर्फाचा ढग उडवून नेला.

काही क्षणांसाठी मिल्टनला धड दिसत नव्हते आणि श्वासही घेता येत नव्हता.

अंधार पडत होता.

तो नेमका कुठे होता?

त्याला घरी पोहोचायचे होते.

म्हणून तो पुढे जात राहिला.

उबदार राहण्यासाठी तो पुरेशा वेगाने हालचाल करू शकला नाही.

तो आता थंडीने थरथरू लागला.

शेवटी, मिल्टनला आपला मार्ग ओळखता आला.

त्याचं घर अगदी समोरच होतं.

यामुळे त्याचे मनोधैर्य वाढले.

एखाद्या धोकादायक प्रवासावरून परतलेल्या अलास्कन माणसासारखे त्याला वाटत होते.

त्याने खिडकीत त्याची बहीण हॅनाचे लाल केस पाहिले.

मग त्याने संपूर्ण कुटुंबाकडे पाहिले.

तो हसला आणि त्याने हात हलवला.

अखेरीस, मिल्टन बर्फाच्या ढिगाऱ्यांमधून धडपडत आपल्या बेडरूमच्या खिडकीपर्यंत पोहोचला.

मिस्टर डब्स यांनी त्याला उंबरठ्यावरून उचलले आणि आपल्यामागे स्लेज ओढली.

“बाळा, तू दमलेला दिसतोयस,” तो म्हणाला.

"हो बाबा, मी खूप थकलो आहे," मिल्टन म्हणाला.

त्याने आपल्या खिशातली नाणी आणि नोटा बाहेर काढून अभिमानाने आपल्या आईला दिल्या.

बाबांनी त्यांचे स्नोशूज सोडले.

"देवाचे आभार, तू सुखरूप घरी आलास,"
तुटलेल्या स्नोशूजकडे पाहत आई म्हणाली.

मी तुला कधीच जाऊ द्यायला नको होतं.

त्याने मिल्टनला त्याचे बर्फाने माखलेले कपडे काढायला मदत केली.

मग मिल्टनने रात्रीचे कपडे घातले आणि तो पलंगावर आडवा झाला.

आई त्याच्यासाठी गरम जेवण घेऊन आली.

मिल्टनने फक्त थोडेच खाल्ले.

मग त्याला झोप लागली, जरी संध्याकाळचे फक्त सहा वाजले होते.

रात्रभर आणि दुसऱ्या दिवशीही बर्फवृष्टी होत राहिली.

बुधवारी अखेर वादळ शमले.

दक्षिण ब्रॉन्क्समध्ये लोकांनी बर्फाच्या डोंगराखालून स्वतःला बाहेर काढले.

भयंकर हिमवादळातून चाललेल्या त्या मुलाबद्दल सगळे बोलू लागले.

त्याने हिमवादळाच्या वेळी आपल्या शेजाऱ्यांनाही खूप मदत केली.

अनेक लोक मिल्टनचे आभार मानण्यासाठी त्याच्या घरी आले.

एका महिलेने त्याचे कितीही आभार मानले तरी ते कमीच होते.

ती म्हणाली, मिल्टनने त्याला केवळ दूधच दिले नाही, तर अत्यंत आवश्यक असलेले अन्नही पुरवले.

मिल्टनने तिच्या पतीचा जीव वाचवण्यास मदत केली.

अंतिम शब्द

१८८८ च्या हिमवादळाने एक असा विक्रम प्रस्थापित केला, जो शंभर वर्षांहून अधिक काळानंतरही अबाधित आहे. ईशान्य अमेरिकेने इतक्या मोठ्या क्षेत्रावर इतकी प्रचंड हिमवृष्टी यापूर्वी कधीही पाहिली नव्हती. या प्रदेशातील अनेक ठिकाणी आजही वाऱ्याचा वेग, बर्फाची पातळी आणि किमान तापमानाचे विक्रम नोंदवलेले आहेत. हिमदंश, थकवा आणि पडून झालेल्या जखमांमुळे अनेक जण त्रस्त होण्याव्यतिरिक्त, या वादळात चारशेहून अधिक लोकांचा मृत्यू झाला. यापूर्वी किंवा त्यानंतर अमेरिकेत कोणत्याही हिमवादळाने इतके प्राण घेतले नाहीत. या वादळाच्या कथा अमेरिकन लोककथेचा भाग बनल्या आहेत.

मिल्टन डाउब, त्यांचे कुटुंब आणि त्यांचे शेजारी १८८८ च्या महाहिमवादळादरम्यान बर्फावर चाललेल्या त्या मुलाला कधीही विसरले नाहीत .

शेवट